

Påskedag 2019 Grindsted 9.30. Anna Marie Erbs.

1 dåb

Salmer:	438 og 439 O du Guds lam
218 Krist stod op af døde	evt. 235 Verdens igenfødsel
448 Fyldt af glæde	under nadveren
230 Påskemorgen slukker sorgen	234 Som forårssolen
236 Påskeblomst	

Salmisten skriver: Luk retfærdighedens porte op, jeg vil gå ind og takke Herren! Her er Herrens port, her går de retfærdige ind! Jeg takker dig, for du svarede mig og blev min frelse. Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne. Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den. Herre, frels dog! Herre, lad det lykkes! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Vi velsigner jer fra Herrens tempel. Herren er Gud, han skal give os lys. Lad festprocessionen danne kæde helt op til alterets horn! Du er min Gud, jeg takker dig, min Gud, jeg

priser dig. Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid.

Salmernes Bog 118,19-29.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten

Markus: Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til

Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.«
Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede
og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen,
for de var bange.

Markusevangeliet 16,1-8.

Prædiken

Det er ikke særlig usædvanligt, at man kommer til at
stirre sig blind på noget.

Faktisk kan det være alt muligt.

Og har man først stirret sig blind,

ja så er det meget svært at se, hvordan det hele i
virkeligheden ser ud.

Det kan være en lille detalje, der stjæler ens
opmærksomhed fuldstændig.

Eller det kan være et forhåndsindtryk, der forstyrrer
ens synssans, så man ikke kan se detaljerne.

Stirre sig blind???

Mon ikke udtrykket stammer fra den omstændighed,
at vi mennesker ikke kan tåle at se direkte på solen.

Gør vi det alligevel, brænder lyset små - eller store -
blinde pletter på nethinden.

På meget lyse sommerdage, bliver man sommetider så
blændet af solen,

at der danser små sorte pletter på alt, hvad man ser.

Det forsvinder igen, når lyset dæmpes.

Men der kan også ske varige skader.

Vi ved det fra advarsler i forbindelse med
solformørkelser,

at dem skal man se gennem særlige briller eller glas.

Ellers kan man stirre sig blind på solen.

Her påskedag kan vi også nemt komme til at stirre os
blinde på evangeliets fortælling om den tomme grav.

Opstandelsen er en overvældende begivenhed.

Langfredags mørke brydes af et fantastisk og
guddommeligt lys.

Gravens mørke svinder som dug for solen, da stenen
vælttes fra indgangen,

og Jesus Kristus forlader graven.

Den er tom.

Det blændende lys og den tomme grav.

Nu er det sket.

Det totalt uventede og ubeskriveligt glædelige.

Opstanden mod et hvert mørke og enhver form for død har fundet sted.

Det kan man nemt komme til at stirre sig blind på.

Meget nemt.

Eller man føler sig tvunget til at lukke øjnene og gå væk fra fortællingen.

Det kan jo ikke passe, siger man så.

Det vil og kan jeg ikke forholde mig til.

Det er simpelthen for langt ude.

Grave bliver tomme, når de, der ligger i dem, er blevet til intet, når de er blevet et med jorden.

Opstandelse fra de døde, det er for absurd, siger man så.

Holder man imidlertid øjnene åbne og bliver ved at se og sanse, hvad det sker og er sket denne fantastiske morgen,

så kan man blive ramt af forskellige former for

blindhed.

De blinde pletter fører nogle gange til
bortforklaringer.

Disciplene stjal hans døde krop og udbredte rygten
om, at han var opstået fra de døde.

Siger man så.

Eller han var slet ikke død, kun skindød.

For selvfølgelig kunne Guds søn ikke dø er ussel død
på et kors, et grumt torturinstrument i en barbarisk tid
i Palæstina.

Eller måske skal man bare opfatte det hele symbolsk.

I den virkelige, virkeligheds verden skete det ikke,
men det at kunne tro på det, har en effektiv
mentalhygiejnisk virkning på mange mennesker.

Så det, vi skal tro, er en forestilling om opstandelse
fra de døde.

Som om, det er noget vi leger.

Den slags blindheder har været kendt til alle tider.

Bortforklaringer, fortolkninger, det er ikke noget nyt.

I evangelierne fortælles en del detaljer for at undgå,

at man skulle stirre sig blind på den måde.

Uanset hvordan vi prøver at forklare og bortforklare så fører det ikke til tro på underet.

Det fører til vantro.

Der er andre måder at stirre sig blind på opstandelsen på.

De blinde pletter, der så kommer, kunne man kalde guddommelighedens sol og sorgfilter.

Det er ikke vantro.

Det er overtro. For meget tro. Blind tro.

Så tager man opstandelsesbudskabet alvorligt og bogstaveligt og kommer til at tro blindt, sådan at man næsten ikke kan se den virkelige verdens virkelighed.

Så ser man opstandelsen alle vegne.

Den breder sig ud, og det er som om den ikke vil vide af sorg og nød,

Ikke vil kendes ved verdens og menneskers smerte og elendighed.

Den forhindrer folk i at leve tro mod sig selv og

andre.

Stillet over for tab vil folk med den slags blindhed
finde trøst hos Gud og trække sig bort fra den
konkrete virkelige verdens barske livsvilkår.

Himmellængslen vil vokse.

Troen bliver til et smertestillende omslag.

Den blinde tro
skulle jeg sige.

Er det da muligt at undgå at stirre sig blind på
opstandelsen og den tomme grav?

Ja, hvis vi for et kort øjeblik vender tilbage til solen
og sammenligner med den,
så er det jo ikke sådan, at vi ikke kan se solen og vide
noget om den,

selv når den er allermest farlig for vores øjne.

Solen ser vi ikke direkte på,
vi ser den indirekte.

Når vi vil vide noget om solen, og om vejret,
så er der mange forskellige steder,
vi kan se hen for at blive klogere.

Vi behøver ikke se direkte på solen for at vide, at den skinner.

Vi behøver bare at se på den virkning, solens stråler og lys har på verden.

Vi ser det særligt i denne tid, efter vi er gået over til sommertid

og oplever hvor lange og lyse dagene er, og alt begynder at spire og gro.

Hvor naturen vågner til nyt liv og ny vækst både for planter og dyr.

Med alle vore sanser åbne oplever vi i mange planer, hvordan solen skinner.

Dens stråler vækker livet igen i naturen og i os.

Sådan er det også med evangeliet om Kristi opstandelse fra de døde.

Hvis vi ikke vil stirre os blinde på den tomme grav og synshandicappes af vantroens eller af den blinde troes blinde pletter

så må vi se og forstå det indirekte.

Kigge væk, så at sige.

Så må vi

Se på kvinderne der ved graven, se hvad den unge mands ord gør ved dem.

Og følge budskabet, sådan som det formidles til disciplene og siden går ud i al verden og også kom hertil os i Grindsted.

Se på dem, der fortalte os det, hvad det gjorde i deres liv.

Hvordan deres tro var.

Hvad der fik dem til at fortælle.

Hvad der engang fik folk til at gå i døden, martyrdøden, for dette budskab og for denne tro.

Eller man kan se indirekte på påskens og kirkens centrale budskab ved at lege med den forståelse af verden og menneskene, det bygger på og fremmer.

Hvad nu hvis alle levede med denne stærke tro på, at døden er overvundet?

Hvordan ville verden så se ud?

Man kan også gøre som den unge mand siger til kvinderne og disciplene, de skal gøre.

De skal gå tilbage til Galilæa.

Begynde forfra,

eller begynde med begyndelsen og leve det hele igen.

Er man ramt af vantroens eller overtroens blindhed, så er medicinen lige for hånden.

Når påskebudskabet er hørt og den tomme grav set, gå så tilbage og læs fortællingerne om Jesus forfra.

Og du vil opdage, at alle fortællingerne og alle ordene om Jesus er indirekte meddelelser om det, der sker her påskemorgen.

Opstandelsen er forudsat hele vejen igennem.

Hvis han ikke var opstået fra de døde, så havde der intet været at skrive hjem om.

Og det, der skrives og fortælles om, er alt sammen opstandelse.

Lazarus som Jesus kalder ud af graven, selvom han har været død i flere dage og allerede stinker.

Den lille pige, som han kalder til live med ordene

Talita kum, lille pige stå op.

Den unge mand på båren udenfor byen Nain, som Jesus giver tilbage til hans mor, den mor som umuligt kan undvære ham.

Og ikke dem alene, men også alle dem, der blev helbredt og taget til nåde og fik plads i fællesskabet igen.

Se hvordan han får deres liv til at blomstre og vokse.

Lamme går, blinde ser, døve hører, spedalske renses, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige.

Som når solen står op og skinner på det kolde og gølge og ufrugtbare og tilfrosne og skaber det nye liv, sådan kom solopgangen fra det høje ind i menneskers liv og fik det til at vokse ved at skinne på det, skinne for dem – for os - der sidder i mørkets og dødens skygge.

Vi skal ikke stirre os blinde på den tomme grav.

Vi skal ikke lade troen afhænge af, om vi tåler at se og høre påskebudskabet. Om vi forstår det.

Det er umuligt at tænke dette budskab ud af

fortællingerne om Jesus Kristus.

Det er fristende at gøre fortællingerne til morallære eller ren digt. Men det er de ikke.

På samme måde som disciplene fik besked på at gå til Galilæa, hvor det hele begyndte,

sådan skal vi gå tilbage til vores hverdage, vores virkelige, virkeligheds verden og se den i lyset af opstandelsen.

Se med troens øjne på alt, hvad vi møder.

Se muligheder i det umulige.

Lytte løsninger frem på alt, hvad der er fastlåst.

Optø den kulde og det mismod, der sniger sig ind på mennesker i vores omgivelser og på os selv, så nægter vi at give op over for det ondes magt i verden.

Og i det alt sammen henter vi inspiration og mod og glæde i evangeliets fantastiske fortællinger om Jesus Kristus, solopgangen fra det høje.

Så ser vi ikke direkte på det ufattelige under påskemorgen, det ubegribelige bliver ikke et kors for

tanken, for nu ser vi indirekte Guds kærligheds magt i verden. I vores virkelige verden konkret og her og nu.

Derfor siger vi...

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.